

Posudek diplomové práce Emy Hubáčkové *Život a dílo Caroliny Coronado*

Diplomová práce Emy Hubáčkové se zaměřuje na dílo méně známé španělské spisovatelky 19. století. Právě její nedocnění ve 20. století bylo podnětem autorčina zájmu. Práce vznikala mimořádně dlouho, zadána byla před třemi lety v jiné fázi diplomantčina studia jiným vedoucím. Nevýhodou geneze práce bylo zadání příliš široce pojatého tématu, výhodou se stal delší čas na přípravu, který se projevil v prostudování rozsáhlé odborné literatury.

Pozitivním rysem práce je její jasné tradiční rozvržení, od životopisu spisovatelky, přes literární kontexty, po zkoumání vlastního díla Caroliny Coronado. Problematická je ale šíře kontextových kapitol. Ambiciózní záměr zahrnuje srovnání díla této básnířky se třemi španělskými romantickými básníky. Když jsem převzala vedení diplomové práce, doporučila jsem Emě Hubáčkové se více soustředit na poezii samé Caroliny Coronado a doložit její poetiku interpretací vybraných básní. Vzhledem k předchozímu rozpracování diplomové práce ovšem autorka do značné míry zůstala i u porovnání s dalšími básníky a téma se jí dosti rozlévalo do obecných informací.

Tato šíře diplomantce na jedné straně vyhovuje, tíhne k literárněhistorickým přehledům, adekvátně podloženým odbornou literaturou. Panoramaticky pojednává o proudu romantismu (2. kapitola) a o romantické poezii tří předních básníků, současníků Caroliny Coronado, jimiž jsou José de Espronceda, Gustavo Adolfo Bécquer a Gertrudis Gómez de Avellaneda (3. kapitola). Na druhé straně značný rozsah kontextových kapitol nutně vede k povrchnímu pořádání materiálu, pro vlastní téma práce by stačil výrazně stručnější. Dá se ale ocenit, že diplomantka dobře vybrala některá klíčová témata romantismu, která dále využije při rozboru poezie Coronadové.

Podrobný životopis Caroliny Coronado (1. kapitola) je pro představení neznámé spisovatelky celkem namístě, zajímavé jsou pasáže o korespondenci s J. E. Hartzenbuschem a zřetel k postavení žen v literatuře 19. století.

Stěžejní je 5. kapitola, věnovaná poezii Caroliny Coronadové v porovnání s dalšími třemi básníky. Je nejrozsáhlejší (19 s.) a nejlepší – právě proto by práci prospělo, kdyby právě jí autorka věnovala více místa. Když opustí obecné informace a soustředí se na konkrétní básně, ukáže se, že má porozumění pro romantickou tematiku, v níž se zaměřuje na klíčové motivy: Příroda, Láska a smrt, Svoboda a téma vlasti. A také pro odlišnou poetiku srovnávaných básníků. Oceňuji konkrétní srovnání vybraných básní, které dokládá, jak je poetika Coronadové odlišná od Esproncedovy a naopak je blízká Bécquerově lyrice. Zvláště v kapitolce o tématu přírody vyvstane živá interpretace, dobře formulovaná (s. 64–65).

V celku práce je však – vedle panoramatické popisnosti širokého materiálu – jejím druhým problémem rozkolísaná úroveň jazyka, častý výskyt neumělých formulací. Autorka se celkem suverénně pohybuje v širokém literárněhistorickém poli, má k tomu oporu v odborné literatuře, ale k sebejistému nadhledu by bylo zapotřebí vzdělanosti, která přesahuje znalosti z magisterského studia (zvláště když s jeho zvládáním studentka zápolila). Vede to k obecným rozmáchlým formulacím. Diplomantka by u obhajoby mohla blíže objasnit např. soud: „Právě tato svoboda společně se svobodou osudovou je ta, co ho nejvíce definuje“ (s. 72).

V rozboru básní se vyskytují toporné věty, někdy až beze smyslu: „Na základě zvukomalby také dodala básním iluzi rytmu a pohybu“ (s. 52), „Opěvování přírody skrze

samotnou přírodu dokazuje, jak důležitá pro Coronado příroda byla.“ (s. 60). Autorka nemá zcela zažitou terminologii, užívá ji místy nepřesně: „prolog“ (předmluva), „předložkový doplněk“, „prvotní básně“ (první), „poezie s přírodou“ (přírodní lyrika), „populární tradice“ (lidová), „tendence“ místo témata (s. 80). Užívání slova „skrže“ indikuje ilustrativní chápání básnického vyjádření; podobně formulace typu „pro popis své bolesti zvolil metaforickou přírodu“ (s. 37). Ojediněle je nelogicky vložena věta (na s. 72 o „populární tradici“ uprostřed vět o svobodě) nebo celý odstavec (s. 55). Při redakci textu by bylo namístě opravit chyby, jaké jsou v závěrečných pracích bohužel obvyklé: v interpunkci, v psaní španělských jmen (Andaluzie, Izabela II), jí/ji (např. dvakrát na s. 72), „věnovali především ženy“ (s. 66).

Kladnou stránkou diplomové práce je důkladná práce s rozsáhlou odbornou literaturou, kterou autorka hojně cituje. Někdy neobratný překlad naznačí, že jde patrně rovněž o převzetí ze sekundární literatury, na niž se zde přímo neodkazuje: jde-li o faktografickou informaci („destrukci Badajozu anglickými tropy“, s. 9), jistě není třeba na zdroj odkazovat; avšak autorka by u obhajoby mohla upřesnit, zda jsou odněkud převzaté věty se slovem „definuje“, přeneseným ze španělštiny (zmíněný soud na s. 72, „velmi klidná osobní poezie, která Carolinu zcela definuje“, s. 57).

Práce Emy Hubáčkové odpovídá nárokům na diplomovou práci. Přes své výhrady se s přihlédnutím k zmíněné peripetii při zadání a k uvedeným kladům práce kloním k návrhu hodnocení *velmi dobře*.

prof. Anna Housková
vedoucí práce

25. 8. 2022